

*На моите приятели – за подкрепата и за това,
че ми помогнаха да запазя разсъдъка си.*

Глава първа

Гръм от ясно небе

ADVENTURE ISLAND

The Mystery of the Drowning Man

© 2012 Orion Children's Books

a division of the Orion Publishing Group Ltd.

Text copyright © Helen Moss 2012

Map and interior illustrations copyright © Leo Hartas 2012

ОСТРОВЪТ НА ПРИКЛЮЧЕНИЯТА

Тайната на възкръсналия от вълните

© Издателство „Фюм“, 2017

Превод Юлия Спиридонова – Юлка

Редактор Албена Раленкова

ISBN: 978-619-199-270-6

Емили Уайлд лежеше по корем на топлата скала, загледана в процена между канарите. Те обграждаха пещерата Кийхоул така плътно, като че искаха да я скрият от прииждащите морски вълни. Строго охранявана от многобройни скали с остри зъбери, пещерата на южния бряг на остров Касъл Кий някога била скривалище на корнуолските

контрабандисти. В нея те складирали бренди и тютюн. А сега тази пещера бе любимото място на Емили.

Беше първият ден от великденската ваканция. Приятелите ѝ Скот и Джак Картър бяха пристигнали от Лондон на гости на леля си Кейт. Тримата доплуваха до пещерата с „Джемину“ – малката лодка на Емили. Цяла сутрин се бяха змуркали и изследвали дупките в скалите, а след това, изморени и прегладнели, се нахвърлиха върху кошницата за пикник.

Емили вдигна глава и погледна към хоризонта. Морето беше тъмносиньо, а по вълните подскачаха слънчеви зайчета. Животът беше прекрасен!

Е, почти прекрасен. Дрифт, кученцето на Емили, готича, за да подуши лицето ѝ. То усещаше кога нещо безпокои стопанката му.

Емили загреба шепи ситни мигени черупки, които караха скалите да блестят като сребърни. Тя остави мидичките да изтекат между пръстите ѝ и тежко въздъхна.

– Надявам се, че поне през тази ваканция няма да ни се налага да разрешаваме нови загадки и да разкриваме нечи тайни.

Джак, който тъкмо се канеше да отхапе парче шунка, беше толкова шокиран, че го изпусна. Момичето, което лежеше до него на

скалата, много приличаше на Емили – имаше същите буйни шоколадовокафяви къдрици, същите тъмни очи и същите източени, почернели ръце и крака. И въпреки това не беше Емили! Истинската Емили буквално живееше, за да разплита загадки! Химикалката ѝ непрекъснато беше в бойна готовност, копнееща да запише в тедгера операция „Еди-каква си“ (подчертана с две черти, разбира се), а под заглавието да изреди дълъг списък от заподозрени лица.

Имаше два варианта – или извънземните бяха сменили Емили, или момичето се беше смахнало. Очевидно и Скот беше на същото мнение.

– Какво ти става, Еми? – изгледа я той изпод щръкналия си перчем. – Да не си болна?

Как пък не, помисли си Джак. Нямаше начин Емили да се разболее, беше толкова здрава и жилава, че приличаше на дивата трева, с която бяха обрасли пясъчните дюни.

Емили се разсмя.

– Разбира се, че не съм болна! Причината е този тъп музикален фестивал, който татко организира в замъка. От утре трябва да помагам на мама в чистенето и готвенето всеки божи ден. Ще има страшно много гости в „Морски фар“, а татко ще бъде зает с

фестивала. Някой може спокойно да извърши престъплението на века под носа ми. А аз дори няма да имам време да го разследвам!

Облекчен, че Емили не страда от неизлечима болест, Джак спаси парчето шунка, като го позабърса от поленналия пясък. Той натъпка половината в устатата си, а другата половина метна във въздуха, та да може Дрифт да я хване още в полет.

– Значи това било? – попита Джак с пълна уста.

– Искаш ли да ти помогнем? – предложи Скот.

Джак кимна, но тайно се надяваше, че ще успее да пробута цялата работа с помагането на брат си. В крайна сметка това си беше идея на Скот. Те ваканция ли имаха, или какво?

– Бас гържа, че Шерлок Холмс не е имал такива проблеми – разсмя се той. – „Съжалявам, граги ми Уотсън, но ще се наложи сам да разрешиш случая с баскервилското куче. Аз съм твърде зает. Трябва да навивам тоалетна хартия.“

– Благодаря, момчета! – ухили се Емили.

Понякога Скот и Джак наистина я вбесяваха, но бяха най-добрите приятели на света (без да се брои Дрифт, разбира се). Едно от

най-мъдрите ѝ решения бе, когато миналото лято ги включи в екипа си за разследвания, въпреки че бяха абсолютни новобранци. Новобранци, и още как – двамата братя току-що бяха пристигнали от Лондон в Касъл Кий на гости на лелята на своя баща.

– Не, че очаквам просто ей така, като гръм от ясно небе да се появи важен случай – добавете тя. – Но пък знае ли човек?

– Освен това – започна Скот, докато гледаше как Дрифт се опитва да изкара един рак от гупка в скалата, пълна с вода – фестивалът на татко ти съвсем не е тън. Много е як даже! Видях, че в него ще участват няколко страхотни банди!

Скот не спираше да се чуди как така на Емили не ѝ пука, че татко ѝ е бил китарист в такава световноизвестна група като „Паник Моуг“. За Еми баща ѝ бе татко като всички останали – мил човечец, който от време на време можеше да бъде доста досаден. Но за Скот, който свиреше на китара в ученическа банда и си падаше по ретро музиката, Сет Уайлд беше звезда от ранга на Джими Хендрикс и Ерик Клептън, независимо че Уайлд от години не се занимаваше с музика.

– Даже „Сплинтър Планет“ ще идват!

– Тия пък кои са? – учуди се Джак, докато

ровеше в раницата си, за да извади личните си шоколадови запаси.

Скот не можеше да повярва на ушите си.

– Кои са „Сплинтър Планет“ ли? Все едно да ме питаш кои са „Бийтълс“! Те са банда от 70-те години. Имат милион продадени албуми и десетки първи места по музикалните класации. После, разбира се, са се разпаднали. Групата се събра миналата година и сега ще свирят заедно за пръв път наживо.

Джак потръпна от ужас.

– 1970 година ли каза? Че те са праисторическа банда!

Емили прихна.

– Скелетът на мегалозавъра, който открихме в каменоломната по Коледа, сигурно е бил най-върлият им фен!

Скот замери Емили с чепка грозде.

– Ха-ха, много смешно. И какво, като са толкова стари? Техните парчета са жива класика! Трябва да чуете китариста! Ник Дилън е мегалегенда!

– Разбира се, че съм го чувала – важно каза Емили.

– Виждаш ли? – Скот се обърна към Джак. – Все пак Емили знае това-онова за класическия рок, за разлика от теб.

Емили се ухили.

– Ами да, чух го тази сутрин, когато пристигна в „Морски фар“.

Скот зяпна.

– Шегуваш се! Ник Дилън е отседнал в „Морски фар“? Самият Ник Дилън!?

– Точно така. Заедно с всички останали от „Сплинтър Планет“. Те са приятели на татко.

– Това! Е! Толкова! Яко! – задъха се Скот.

Но Емили изведнъж се сети за нещо, много по-яко от някакви си рок музиканти. Тя скочи и задърпа Скот, за да го изправи на крака.

– Почакай само да видиш това! Застани така и протегни ръка. Да, точно така, но трябва да гържиш нещо.

Джак бръкна в кошницата за пикник и намери един забравен банан.

– Чудесно, това ще свърши работа – заяви Емили, грабна банана и го тукна в ръката на Скот.

Очарован, Джак не свалеше поглед от брат си. Ама че гледка! Скот стоеше неподвижен като статуя, протегнал банан, сякаш хранеше невидимо шимпанзе. Колко жалко, че бяха само тримата! На Джак му се искаше да има повече свидетели на тази чудна гледка. Внезапно го осени идея. Той бръкна в джоба на раницата си и измъкна новия си телефон,

като дискретно го прикри зад голямо блокче бял шоколад.

Емили направи три крачки назад, пое си дълбоко въздух и изправи рамене. После изведнъж подскочи, завъртя се, а кракът ѝ профуча във въздуха със скоростта на мълния. Стъпалото ѝ удари китката на Скот и бананът изхвърча от ръката му.

Джак се блещеше срещу Емили, която сега си стоеше съвсем спокойно и отърсваше пясъка от тениската си. После погледна телефона си. О, да! Беше успял да заснеме всичко. Джак запази видеото. Щеше да го използва при пръв удобен случай.

– Леле, това пък къде го научи, Еми? Беше като сцена от „Матрицата“* – възхитено каза той, а Емили доволно се ухили.

– Започнах да тренирам кикбокс. Заради операция „Динозавър“ – след гонитбата с оня пазач реших, че трябва да се науча да се отбранявам.

– Ами... Чудесна идея – измърмори Скот, опитвайки се да събере мизерните останки

*„Матрицата“ (на английски: The Matrix) е научнофантастичен екшън филм от САЩ с участието на Киану Рийвс, Лорънс Фишбърн и Кери-Ан Мос. Режисьори и сценаристи на филма са братята Уайсовски. Филмът има четири награди „Оскар“ през 1999 г.

от достойнството си. – Разбира се, щях да отбия ритника ти, само да знаех, че се камиш да направиш удар със завъртане.

Джак се разсмя.

– На това му се казва „елемент на изненада“. Не съм чувал някой да дава на враговете си петминутно предизвестие, че ще ги нападне.

Скот се закле наум, че повече никога, ама никога няма да допусне да му се случи отново нещо толкова „неяко“. Веднага щом се прибереше в Лондон, щеше да се запише на тренировки по бойни изкуства.

Емили се обърна към Джак.

– А ти искаш ли да опиташ?

– Не, благодаря! – поклати глава Джак. – Никога не се бия на пълен стомах.

Това си беше самата истина. Беше се натъпкал с повече бял шоколад, отколкото можеше да поеме.

Дрифт донесе смачкания банан и го пусна в краката на Скот, като нетърпеливо махаше с опашка. Очевидно изгаряше от нетърпение отново да го изстрелят в орбита. Внезапно кученцето наостри уши – първо черното, а след това и бялото, с кафявите петънца, изприпка го ръба на скалата и заляя срещу вълните. Тримата приятели се втурнаха след

него и нагазиха в плитчините. Винаги се случваше нещо, когато Дрифт наостреше уши по този начин. Само че засега не се чуваше нищо друго, освен плисъкът на вълните и крясъците на чайките. Емили изтича до „Джемини“ и взе бинокъла си. Тя започна да оглежда морската шир и скалите, но не забеляза нищо, освен тъмните крѝпки на водораслите и люлеещите се по вълните чайки.

– Какво е това? – извика Джак, като сочеше към скалите, точно където отворът на пещерата се стесняваше.

Скот засенчи очите си с ръка и се взря на татък.

– Прилича на тюлен.

Емили насочи бинокъла си към мястото. Знаеше много добре как изглеждат тюлените и това там със сигурност не беше тюлен.

Глава втора

Става...

Скот взе бинокъла и нагласи фокуса. Наистина това там във вълните не беше тюлен. Скот зърна ръка, която се подгаде от вълните и отново потъна. После се появи лице, отворило широко уста, сякаш се опитваше да извика. След миг и лицето изчезна.

В морето се давеше човек. Тримата приятели гледаха като хипнотизирани. Как този човек бе попаднал във водата?

– Ама какво прави той? – измърмори Джак, хванал на свой ред бинокъла.